

‘Zo, kom er maar, uit, prinses. We zijn er, Gouddreef 28.’ De taxichauffeur stapte uit en opende met een zwierig gebaar het portier voor Louisa.

‘Ik ben geen prinses.’ Ze streek haar haar naar achteren en stapte uit. Lang, rossig haar, gezicht vol sproeten.

‘Kijk niet zo boos,’ zei de chauffeur. ‘Grapje. Je gaat toch in dat kasteel logeren?’ Hij wees naar de overkant van de straat. ‘Ik moet wel,’ zei Louisa. ‘Mijn vader gaat drie maanden op reis en ik moet toch ergens blijven.’

‘Familie?’

Ze knikte. ‘Oom en tante van papa. Ik ken ze niet zo goed. Lang geleden dat ik hier geweest ben.’

Nummer 28 lag verborgen achter een muur van zo’n twee meter hoog en wel veertig meter lang. De poort bestond uit dikke, ijzeren spijlen, versierd met smeedwerk van vissen en planten. Achter de poort lag een brede oprijlaan, aan beide zijden stonden kastanjabomen. Aan het einde van de oprijlaan stond een groot huis, gedeeltelijk zichtbaar tussen de bomen. ‘Denk je dat je je hier thuis zult voelen, prinses? Ach, nou zeg ik het weer.’

Louisa keek de chauffeur verbaasd aan. ‘Waarom vraagt u dat?’

Hij glimlachte. ‘Zomaar. Ik bedoel er niks mee, hoor. In een taxi hoor je soms vreemde verhalen.’ Hij schoof zijn pet naar achteren en krabde op zijn voorhoofd. ‘Laatst had ik iemand in mijn wagen, die hier vroeger gewerkt heeft als

tuinman. Grote, donkere knaap. Zat de hele rit tegen zichzelf te kletsen. “Gouddreef 28 is mijn vloek,” zei hij. Ik moet ervoor boeten, de rest van mijn leven.’

De chauffeur haalde zijn schouders op.

‘Dronkenmanspraat. Hij kwam regelrecht uit de kroeg en kon nauwelijks meer op zijn benen staan.’

Hij opende de achterbak en haalde Louisa’s koffer eruit. ‘Ik hoop dat je het naar je zin zult hebben,’ zei hij.

Dat hoop ik ook, dacht Louisa.

Het enige wat ze van oom Nathan en tante Dina wist, was dat ze rijk waren. Heel lang geleden hadden ze een erfenis gekregen of een prijs in de loterij gewonnen, of zoiets, volgens papa. Verder wist hij er het fijne niet van, maar het interesseerde hem ook niet. Hij zat altijd met z’n neus in boeken over vreemde volkeren en culturen. Soms was hij zo verdiept in een studie, dat hij zijn eigen dochter niet eens herkende en afwezig ‘dag juffrouw’ mompelde, als hij haar ergens in hun met boeken volgepropte huis tegenkwam. Als hij kookte, liet hij negen van de tien keren het eten aanbranden; daarom kookte Louisa meestal. Maar verder hadden ze het heel gezellig met z’n tweetjes. Papa was een lieve, verstrooide lobbies. Een professor, die eruitzag als een beroepsworstelaar. Louisa miste hem nu al.

De taxichauffeur tikte tegen zijn pet. ‘Ik ben weer weg, prin...’ Hij glimlachte en stapte in de auto.

Louisa keek hem na terwijl hij wegreed.

Even later liep ze over de oprijlaan. Het was windstil, in de bomen floten vogels. Aan het begin van de laan stond het huis. Een groot, oud herenhuis, helemaal van rode baksteen, met twee torentjes.

Een kasteel was het niet, dacht Louisa, maar beslist wel een kast van een huis. Eromheen lag een gazon ter grootte

van een half voetbalveld. Louisa kon zich echt niets meer van deze plek herinneren. Het was wel acht jaar geleden dat ze hier geweest was, toen was ze pas vier. Toen leefde mama nog, dacht ze. De laatste keer dat ze oom Nathan en tante Dina gezien had, was bij de begrafenis van mama geweest, nu alweer zes jaar geleden.

De oprijlaan liep in een boog om een fontein heen. Vier stenen kikkers spoten water in de lucht. In het midden van de fontein stond een beeld van een jongen op een voetstuk. De jongen leek daar niet op zijn plaats, alsof hij eigenlijk niet bij de fontein hoorde, maar er later op was gezet. Louisa vond het geen mooi beeld, maar bleef er toch naar staan kijken. Had dat er acht jaar geleden ook al gestaan? Ze meende het zich vaag te herinneren. De jongen zag er lusteloos uit. Zijn ogen waren dicht en zijn armen hingen slap langs zijn lichaam. De waterstralen uit de kikkerbekken kletterden onophoudelijk op hem neer, zonder dat hij zich kon verweren. Louisa had even medelijden met hem, alsof hij een jongen van vlees en bloed was. 'Zielenpiet, misschien moet ik je wakker kussen zoals een prins in een sprookje,' zei Louisa.

Opeens voelde ze een felle windstoot. Haar haren wapperden langs haar gezicht en er ging een schok door haar heen, alsof ze een harde duw kreeg. Verbaasd keek ze achterom. De oprijlaan achter haar was leeg. Maar alles was veranderd. De laan was oogverblindend wit, overdekt met sneeuw. De kastanjebomen die zojuist nog vol bladeren zaten, hadden kale tillen, bedekt met een glinsterende witte laag. Aan de onderkant van de takken hingen doorzichtige vingers van ijs.

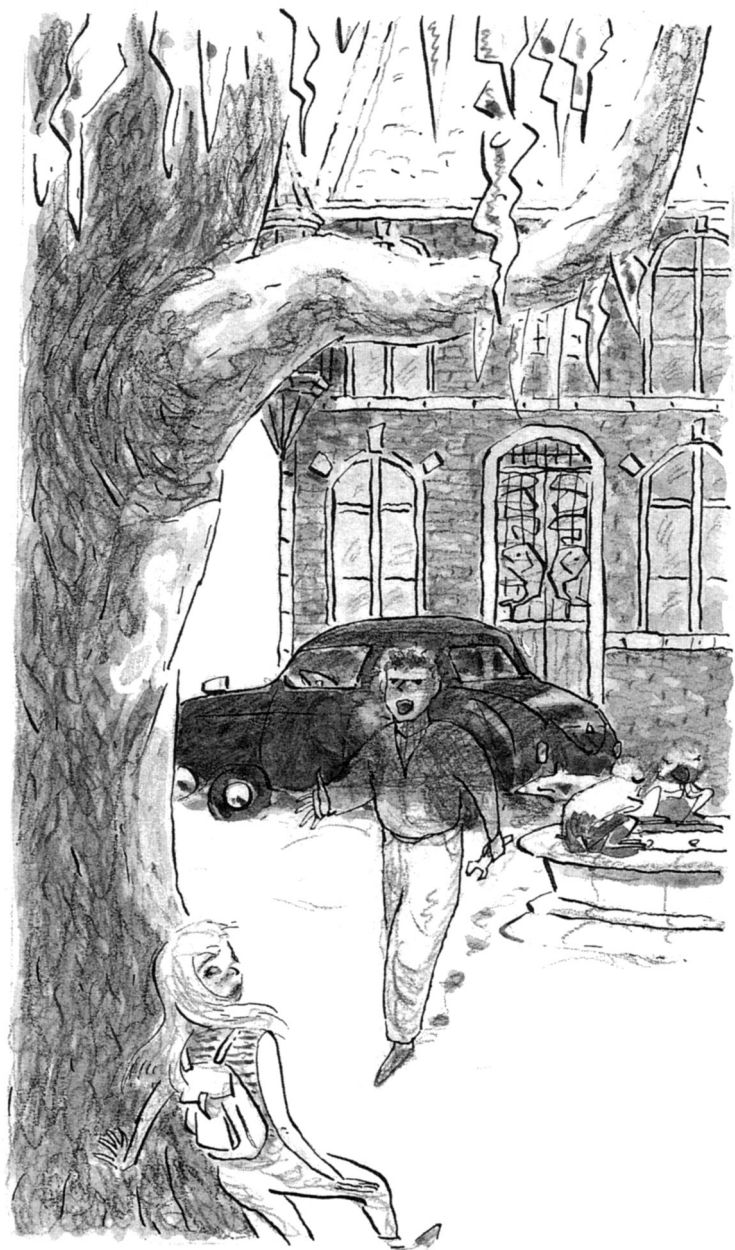
Dit is onmogelijk, dacht Louisa. Waar komt die sneeuw vandaan? Het is pas augustus! Maar de ijzige wind drong

door haar dunne zomerkleding heen. Langzaam draaide ze haar hoofd in de richting van het huis. Haar blik gleed over het gazon. Het gras was spierwit en stijf bevroren. De lucht was grijs en aan de horizon vlogen zwarte stippen. Verder hing er een onwerkelijke stilte. Voor het huis stond een zwarte auto, die er net nog niet gestaan had. Onder de auto staken een paar benen uit en er stond een blauwe gereedschapskist naast het linkervoorwiel. Louisa huiverde, maar ze verroerde zich niet – ze kon zich niet bewegen, dacht ze – en keek alleen maar. Ze zag voetafdrukken in de sneeuw. Waarschijnlijk van de man die onder de auto lag.

Dit kan toch niet, dacht Louisa. Ze keek naar de fontein. Op de rand van het bassin lag ook een dikke laag, waarin pootafdrukjes van vogels te zien waren. De kikkers spuwden geen water, ze hadden alle vier een muts van sneeuw. Het standbeeld van de jongen was weg. De stilte was zo volkomen en alles was zo roerloos wit en zwart, dat het leek of Louisa in een zwart-witfoto stond, waarop alleen de blauwe gereedschapskist een met de hand ingekleurd vlakje was.

‘Hé!’

Louisa schrok toen de benen onder de auto plotseling bewogen en het beeld verstoorden. Een jonge man met knalrood haar kwam onder de auto vandaan. Hij klopte de sneeuw van zijn broekspijpen, keek naar Louisa en begon in haar richting te lopen. Louisa wist niet waarom, maar ze was opeens doodsbang voor de man. Hij droeg een blauwe overall vol olievlekken en maakte gebaren. Louisa deinsde terug en viel achterover in de sneeuw. Haar hart begon luid te bonzen toen de man op haar afkwam. Zijn mond ging open en zijn adem kwam in wolkjes naar buiten, als witte tekstballonnen, waarin geen woorden geschreven stonden. Louisa hoorde niets, alsof iemand de geluidsknop omge-

draaid had. Terwijl de man dichterbij kwam, werd hij helemaal van rode baksteen.

Tenminste, zo leek het even, tot Louisa besepte dat hij vervaagde, onzichtbaar werd en zij gewoon de rode bakstenen van de voorgevel van het huis dwars door hem heen zag. De zwarte auto stond er niet meer en ook de sneeuw was verdwenen. Er was nergens ook maar een spoortje wit te ontdekken. Louisa hoorde het gekletter van het water in de fontein, waar het beeld van de jongen nog altijd even mistroostig stond. Vogels floten in de kastanjabomen en het gazon was groen.

Louisa wreef in haar ogen. Wat was er gebeurd? Ze voelde zich een beetje duizelig. Verward bracht ze haar hand naar haar billen, om te voelen of haar spijkerbroek nat was van de sneeuw. Hij was kurkdroog. Het was niet geweest wat ze gezien had. Ze keek nog eens rond en streek met haar hand over haar voorhoofd.

Gek! Hoe komen die rare beelden in mijn hoofd?

Naast de fontein lag een gebroken fles, zag ze nu. Misschien was ze daarover gevallen en even bewusteloos geweest. Dat zou de vreemde beelden die ze gezien had verklaren. Droombeelden, dat moesten het zijn. Nog een geluk dat ze niet met haar handen in dat glas terechtgekomen was. Hoofdschuddend krabbelde ze overeind en raapte haar koffer op.

Ik zal maar niets tegen oom en tante zeggen, dacht ze. Zo'n vreemd verhaal is niet zo'n goede binnenkomer. Ik geloof het zelf nauwelijks. Knettergek lijk ik wel. Klap van de molen gehad, zeker, zou papa zeggen. Nou ja, wat deed het ertoe, het was al voorbij. Ze liep langs de fontein de stenen trap op, die naar de voordeur van het huis leidde. Het was een hoge deur, waarin bloemen en vissen uitgesneden waren. Bovenin, op ooghoogte van een volwassene, was een klein raampje. Louisa trok aan de koperen bel en wachtte. Na een poosje klonken er voetstappen achter de deur. Het geluid van hakken op een tegelvloer. Achter het raampje verscheen even een wit gezicht, toen ging de deur open. Er

stond een bleke, lange vrouw in de deuropening. Ze had grijs haar in een knotje en droeg een strakke zwarte jurk met schoudevullingen, waar haar hoofd tussen uitstak als een vogelkopje. Aan haar oren hingen knotsen van oorbelletjes. Ze deed Louisa denken aan een dichtgevouwen paraplu.

Zonder iets te zeggen keek de vrouw haar vragend aan.

‘Tante Dina. Ik ben Louisa.’

De vrouw zei nog steeds niets, stak haar scherpe neus over Louisa heen en keek van links naar rechts, alsof ze vermoedde dat er nog iemand tevoorschijn zou komen. ‘Oh! Kom binnen. Ik dacht dat een of andere lastpost aan de bel hing. Dat gebeurt wel vaker. Straatbengels die belletjes trekken, of andere ongewenste figuren.’

Louisa wist niet wat ze hierop moest antwoorden, maar tante Dina zei plotseling op scherpe toon: ‘Die fles! Heb jij die daar laten vallen?’

Louisa keek haar verbluft aan. Tante Dina stak haar arm uit en wees als een richtingaanwijzer naar de scherven naast de fontein.

‘Nee hoor, die fles lag er al toen ik kwam.’ Louisa kon de verontwaardiging niet uit haar stem houden. Wat dacht dat mens! Dat zij hier meteen de boel kwam vervuilen?

‘Hm, goed, natuurlijk heb jij dat niet gedaan, neem me niet kwalijk. Kom maar mee.’ Tante Dina probeerde weer vriendelijk te klinken, maar Louisa merkte dat het haar niet gemakkelijk afging. Haar mond glimlachte, maar haar ogen zeiden iets anders.

Leuk om zo te beginnen, dacht Louisa, terwijl ze haar koffer achter tante Dina aan de hal in droeg. Straatbengels en ongewenste figuren, gebroken flessen, wat moet ik me daarbij voorstellen?

‘Dus je vader moet drie maanden op reis,’ zei tante Dina. Zoals ze dat zei, klonk het haast als een beschuldiging. ‘Waar gaat hij ook alweer naartoe?’

‘Naar Australië. De Aboriginals bestuderen. Dat zijn de oorspronkelijke bewoners van dat land, wist u dat?’

‘Ik ben niet achterlijk! En hij vindt jou dus oud genoeg om je zo lang alleen te laten?’

‘Oh, hij gaat wel vaker op reis. Ik kan heus goed voor mezelf zorgen. Ik kan koken en wassen en strijken. Meestal blijf ik bij een vriendin slapen. Maar deze keer leek het papa beter dat ik bij familie logeer, omdat hij nu langer wegblijft dan anders.’

‘Ja, ja.’ Tante Dina duwde de deur aan het eind van de hal open.

Louisa wenste stiekem dat ze niet gekomen was. Een diepvrieskist straalde meer warmte uit dan deze magere vrouw. Maar nu ik er ben, laat ik me niet weggagen, dacht Louisa. Ze klemde haar vingers vastberaden om de handgreep van haar koffer en liep achter tante Dina aan.

Nieuwsgierig keek ze om zich heen. Ze bevond zich in een grote kamer. Er lagen Perzische tapijten en er stonden donkere houten meubels. De salontafel was zo lang, dat er gemakkelijk twaalf personen aan konden plaatsnemen. Boven de tafel hing een kroonluchter van kristal aan een ketting. Aan het hoofd van de tafel zat een dikke man in een walm van sigarenrook. Hij steunde op zijn ellebogen en staarde peinzend voor zich uit.

‘Nathan, Louisa is er,’ zei tante Dina.

Een hand met vier gouden ringen spleet de rookwolk open, de walm dreef in slierten uiteen. Louisa keek recht in oom Nathans gezicht. Zwarte oogleden, platte neus, grijze baard, kaal hoofd. Niet bepaald een vrolijk gezicht. Het had

een uitdrukking die alleen verkregen kan worden door jarenlang ijverig tobben. De brede mond met de neerbuijgende mondhoecken, maakte dat hij op een kikker leek. Een kikker met een baard, dacht Louisa.

‘Dag oom Nathan.’

Oom Nathan gaf geen antwoord. Hij keek over Louisa heen naar een punt ergens achter haar. Automatisch volgde Louisa zijn blik. Achter haar was een grote marmeren schoorsteenmantel. De flarden rook dreven door de kamer en, vreemd genoeg, voegden ze zich weer voor de open haard samen en namen een vorm aan.

Ik moet me vergissen, dacht Louisa. Ze keek er met grote ogen naar. Toen ze de ontsteltenis in de ogen van oom Nathan zag, besepte ze dat hij het ook zag: de rook had de vorm aangenomen van een gezicht dat nog het meest op een doodskop leek. Het gezicht bleef een poosje trillend in de lucht hangen en keek hen grijnzend aan.

Met een klap kwam de vuist van oom Nathan op de tafel neer. ‘Kom Louisa, ik zal je je kamer wijzen,’ zei tante Dina. Ze deed alsof er niets bijzonders aan de hand was en het volgende moment leek dat ook zo. De rookschedel was vervluchtigd en de slierten werden de schoorsteen in gezogen. Louisa keek naar haar koffer. Het zou haar op dit moment niet verbazen als die plotseling in een zwarte kat veranderd was, maar er was niets bijzonders aan te zien. Ze pakte de koffer op en liep achter tante Dina aan de trap op. Oom Nathan zat nog steeds aan tafel met een glazige blik in zijn kikkerogen.